

Najnovejša zbirka pesmi **Arlene Ang** *Doživljenjsko izobčena* (*Banned for Life*) je leta 2014 izšla pri založbi Misty Publications. Pesnica je pred tem objavila zbirke *The Desecration of Doves* (2005), *Secret Love Poems* (2007), *Bundles of Letters Including A, V and Epsilon* (2008), ki jo je napisala skupaj z Valerie Fox, ter *Seeing Birds in Church is a Kind of Adieu* (2010). Njene pesmi objavljajo številne literarne revije, na primer *Ambit*, *Caketrain*, *Diagram*, *Poetry Ireland*, *Poet Lore*, *Rattle*, *Salt Hill*, uvrščene pa so bile tudi v antologiji *Best of the Web 2008 in 2009* (Dzanc Books). Arlene Ang živi v Spinei, Italija. Spletna stran: www.leafscape.org.

Arlene Ang

Pesmi

Slike

Nikdar nismo slišali moškega iz zgornjega nadstropja,
 dokler ni umrl. Njegov telefon je v presledkih zvonil
 dva dni, nato utihnil.
 Ko je prišla policija, je vdrla
 vrata in zagnala trušč,
 kakršen ločuje žive
 od nedavno umrlih.
 Odnegli so ga ven
 kot smeti. Ponoči smo šli noter,
 da bi ukradli nekaj cedejk.
 Namesto teh smo našli škatle s slikami.
 Črno-belimi. Videli smo sadje na različnih stopnjah
 nagnitosti. Videli smo odtočne kanale –
 v nekaterih moške, notri do pasu,
 v nekaterih samo zaščitne čelade
 kot opomin na moške.
 Videli smo sebe,
 brezposelne in verižne
 kadilce. Nikdar nismo usmerili pogleda
 v fotoaparat, nikdar videli moškega iz zgornjega nadstropja,
 dokler se nismo začeli zazirati vase,
 nikoli naravnost v oči.

Postopek pozabljanja

Ko je gospa Kovacs pustila vrata odprta,
smo to pripisali nepazljivosti. Po treh dneh
smo pomislili na vlom ali hujše, na črviče,
ki se drenjajo v telo. Gospe Kovacs pa ob njeni
smrtni uri ni bilo doma.

Ko so jo našli v reki, so morali poiskati nekoga,
ki bi jo prepoznal. Kaj smo sploh vedeli o naših sosedih –
da pozabiš sanje, zadošča manj kot deset sekund.

Nismo šli za pogrebom. Tiste noči smo prižgali svečo
in bedeli, dokler ni do konca pogorel gozd
senc na stenah. Dan za dnem smo ždeli v parku
in kadili, dokler se ni hrastova senca – v obliki možganov –
počasi zapolnila z režami, ko je čedalje hujši mraz iz nje
osmukal listje. Tako smo spoznali, da je bistvo smrtnosti
pozaba. Ko smo drug drugega opazovali,
so bile vrzeli že tam; lobanja
jih oklepa, naši čuti navadni podnajemniki,
ki morda nenadoma sklenejo, da grejo plavat
v nečem absurdnem, recimo plastičnih rokavicah in baletnih copatah.

Relikt

Mesto duhov sem. Sapa sem.
Gibljem se z zavestjo vodke, ko jo poliješ
po rani. Vsako jutro
se ponavljam v mrliški vežici
s slušalkami na glavi. Bombone odvijam
naravnost v koš za smeti. Ta glasba ni glasba,
kakršno utišaš po lastni volji.
Ocean je, ki pokliče nazaj svoje želve,
potem ko so na bregu izlegle jajca.
Kača se grize čedalje
bliže srcu. Oče je,
ko pokaže svoji hčeri truplo,
tako da jo prime pod pazduhami
in dvigne kvišku, kakor bi jo obujal
od mrtvih. Glasba sem jaz,
ki strmim v njeno belo spodnje perilo
in ne mislim na nič. Ne bom pristranska do odgovorov,
ki jih danes recitiram pred živimi.
Ne bodo me povlekli na stran in mi dali denar.
Ne bom imela šminke
na zobeh. Ne bom. Danes.
In jutri ne bom nič bolj pametna.
Ne bom videla svojega skeleta,
sezidanega iz treh tisoč nepokajenih
cigaret – zlepljenih med sabo
in tako obupno smrdečih po nuji.

Hiša v drevesni krošnji

Vandali so odnesli steklena okna,
ne pa vrat ali gumba na vratih. Nekaj je narobe,
recimo štirje razpršilci barve, na podnicah
pa nobenih grafitov. Lestev se konča
na pol poti navzdol kakor govornik, ki umolkne
sredi stavka. Le veter
prinaša, kar najde po naključju: listje, gosenice, muhe.
Med nalivom vstopi dež –
na hišo sede s težo, s kakršno mrlič
postane breme v starševskem naročju.
Vsakdanji sprehod mimo te bukve, s psom na povodcu,
vzbudi občutek, kot da nosiš
mrtev svet v osemindesetih odstotkih možganov.
Hišo so pribili na prirastne kolobarje kakor vsadek
z mikročipom, ki vsebuje podatke o gostitelju,
večinoma sezname tistega, kar manjka.
Kaj pomeni drevesu dan, kot je sreda?
Drevo preživi tako, da svoje potrebe zagrebe v tla –
kot vojni veteran, ki naroča martini za martinijem
in jih zliva vase, dokler za pultom v baru ne posedla samo še on.

Zunaj

Neki moški grabi. Ne pomaha.
Pogleda stran, kot bi se hotel izogniti okužbi.
Krči se, hkrati ko se kôpa listja večja.
Oblaki tam gori mu hodijo
navzkriž. Gre za vzorec, kot
pri cerkvenih porokah. Premiki otipljivega sveta
so redkokdaj podobni *prizorom s televizije*.
Zreli kakiji na njegovi trati uprizarjajo
ladijsko bitko, njihova pulpa ležišče mesarskih muh.
Njegov pes je rjav od lis,
podobnih sledem cigaretnih ožigov.
Možak se skloni, pokaže plešo –
človek s hibami in pogosto molčeč.
Obiskov ne sprejema.
Trakovi časopisnega papirja
od minulega naliva ližejo travo.
Puhnem sapo, on se zarosi.
Ko ga znova vidim, je ravnokar napolnil
vrečo za smeti. Vleče jo čez travnik
kakor ranjeno srnjad, kot vir utehe.

Nisem psihopat

Zajtrk začnem tako, da si zavežem čevlje.
Po svetu ne hodim z nasmehom plastičnih vampirskih zob.
Sedem televizorjev imam, po enega za vsak porno program.
Pred nedavnim sem šel v cerkev.
Vem, kaj storiti, da se zdi kot nesreča.
Vprašam sosede, kako so, ali jim morda lahko pomagam.
Nimam družine, imam pa kupone za hrano.
Tudi figurice robotov zbiram.
Soba trofej sem, polna slovesov drugih ljudi.
Ne spominjam se svojih sanj.
Pred spanjem zaklenem vrata, okna in hladilnik.
Nekoč sem otroke poučeval klavir.
Padel sem v odtočni kanal in pustil v njem prstne odtise.
Človeka znam ubiti z žgečkljivo plišasto igračo.
Svojemu terapevtu sem stal ob strani do njegove smrti.
Dvakrat so me prijeli zaradi manjših kraj v trgovini.
Živim v pravem mestu s pravimi ljudmi, ki poznajo moje pravo ime.
Lahko vam povem, kje sem bil in kaj sem počel 25. avgusta 1967.
Nisem se še rodil. Ven sem prišel pozneje.
Nič nimam opravi s trupli, nedavno najdenimi v soseski.
Ne vem, zakaj ima ta stol samo tri noge.
Všeč so mi zgodbe, v katerih nastopajo psi.
Vedno se izmaknem obsodbi.
Imam vraščen noht na nogi, ki me boli kot ves preostali svet.

Ponovno odkrivanje Pariza prek delov ženskega telesa

Povabiš jo v svojo sobo na kozarček pred spanjem,
prebiraš vijugave ulice z njene dlani.
To razkritje je zaupno kot ustnice drugega moškega
na njenem vratu. V polmrazu se sleče.

Njene roke so porisane s kavarnami, platnene strehe
okrasne zapestnice. Bolšje tržnice se ji prerivajo
okrog stopal, prašne, toliko je žeparjev.
Nohti na njenih nogah te vzburjajo; vse je ceneno.

Zlekne se na posteljo. Sena ji teče
med nogami, tvoja roka zatava navzgor
kot kuter s strtim jamborom
in se zasidra blizu njene luke.

Elizejske poljane se ji razgrinjajo okoli popka,
valujoče v cestni razsvetljavi.
Trgovine obljublajo visoke cene;
promet zastaja kakor tvoja sapa.

Njene dojke stresajo louvrške piramide.
Mona Liza se skriva v mikroskopskih brazgotinah
okoli njenih bradavic. Pod kožo prepoznaš
šušmarstvo s silikonom.

Notre Dame je v njenem umu. Vstopiš
skoz njene oči, snameš bejzbolsko kapo.
Katedrala je prazna, razen turistov,
in temna, razen bliskavic.

Vprašaš jo, ali nima nič proti, da jo cepiš
na dele. Nasmehne se, omamljena
od drog in vina. Verižna žaga
se vključi; ona zadrema.

Prevedla Miriam Drev